

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 71.108/1
van 24 maart 2022

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, wat betreft enkele aanpassingen in het kader van beleidsvoerend vermogen en in het kader van de kwalificatievoorwaarden’

Op 25 februari 2022 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, wat betreft enkele aanpassingen in het kader van beleidsvoerend vermogen en in het kader van de kwalificatievoorwaarden’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 17 maart 2022. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wouter PAS en Inge VOS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 maart 2022.

*

STREKKING EN RECHTSGROND

1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 november 2013 ‘houdende de vergunningsvoorwaarden en het kwaliteitsbeleid voor gezinsopvang en groepsopvang van baby’s en peuters’ (hierna: het Vergunningsbesluit). Meer bepaald worden vergunningsvoorwaarden ingevoerd of gewijzigd m.b.t. de integriteit en het beleidsvoerend vermogen van de organisator, de binnenruimte en het veilig bed, het pedagogisch beleid, de communicatie van de organisatorische structuur, de kwalificaties van de verantwoordelijke en de kinderbegeleiders en het organisatorisch management. Daarnaast wordt de overgangsregeling in artikel 70, eerste lid, 7°, van het Vergunningsbesluit m.b.t. de datum waarop voldaan moet zijn aan de werkingsvoorwaarden inzake de kwalificatie van de kinderbegeleiders verlengd en uitgebreid. Het ontworpen besluit treedt in werking op 1 april 2022.

2. Het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 6, § 5, van het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’, gelezen in samenhang met artikel 6, § 1, ervan.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKINGEN

3. In het advies 49.958/1/V over het voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 20 april 2012 merkte de Raad van State op dat richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende de diensten op de interne markt’ (hierna: de dienstenrichtlijn) van toepassing is op een aantal particuliere organisatoren van kinderopvang die daartoe erkend en gesubsidieerd worden door de Vlaamse Gemeenschap.¹

Gelet hierop moet worden nagegaan of de vergunningsvoorwaarden bedoeld in artikel 6 van het decreet van 20 april 2012, zoals die worden uitgevoerd in het Vergunningsbesluit, voldoen aan de eisen vervat in artikel 10 e.v. van de dienstenrichtlijn. Naar luid van artikel 10, lid 2, van de richtlijn dienen de vergunningsvoorwaarden in het algemeen niet-discriminatoir te zijn, gerechtvaardigd om een dwingende reden van algemeen belang, evenredig met die reden van algemeen belang, duidelijk en ondubbelzinnig, objectief, vooraf openbaar bekendgemaakt, alsook transparant en toegankelijk.

4. In enkele adviezen ten aanzien van wijzigingen aan het Vergunningsbesluit heeft de Raad van State erop gewezen dat het besluit open normen bevat die te vaag en te onduidelijk zijn.

Zo herinnerde de Raad van State in het advies 67.152/1 eraan dat de formulering van de vergunningsvoorwaarden in het Vergunningsbesluit “op een zodanige wijze dient te gebeuren dat de betrokken organisatoren duidelijk weten welke de op hen rustende verplichtingen

¹ Adv.RvS 49.958/1/V van 2 augustus 2011 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1395/1.

zijn en wat er op dat vlak precies van hen wordt verwacht opdat zij voor vergunning in aanmerking zouden kunnen komen.” De Raad wijst er meer bepaald op dat bepaalde omschrijvingen niet voldoen “aan de criteria waaraan vergunningsstelsels op het vlak van duidelijkheid, ondubbelzinnigheid, transparantie en toegankelijkheid moeten voldoen overeenkomstig artikel 10 van de Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’.”²

5. Het ontworpen besluit bevat verscheidene bepalingen die, om als vergunningsvoorwaarde te kunnen gelden, niet voldoen op het vlak van duidelijkheid, ondubbelzinnigheid, transparantie en toegankelijkheid. Ze staan aldus op gespannen voet met de dienstenrichtlijn, en ruimer, voor zover de dienstenrichtlijn niet van toepassing is, met het beginsel van rechtszekerheid.

In dit verband moet er de nadruk op gelegd worden dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen een vergunningsstelsel enerzijds, en regels met het oog op het toekennen van een erkenning, van subsidiëring of van een kwaliteitslabel, die geen voorwaarde vormen om een activiteit te mogen uitoefenen anderzijds. De verwijzing in de nota aan de Vlaamse Regering dat de ontworpen normen geïnspireerd zijn op het besluit van de Vlaamse Regering van 16 oktober 2020 ‘tot toekenning van een kwaliteitslabel aan organisatoren van kleuteropvang’ gaat ten onrechte voorbij aan dit onderscheid. Het gebruik van open en vage normen dat toelaatbaar kan zijn in het kader van het toekennen van een kwaliteitslabel, is dat niet op zichzelf voor normen die een vergunningsvoorwaarde uitmaken voor het verrichten van een bepaalde activiteit.

Aldus moet voorbehoud gemaakt worden bij het ontworpen artikel 5, tweede lid, het ontworpen artikel 31, § 3, het ontworpen artikel 32, eerste lid, en het ontworpen artikel 35.

5.1. Het in artikel 2 van het ontwerp ontworpen artikel 5 van het Vergunningsbesluit verwijst naar de “integriteit”, die wordt “uitgedragen” in de volledige werking.

Met betrekking tot een ontwerp dat heeft geleid tot een wijziging van het Vergunningsbesluit merkte de Raad van State ten aanzien van de vergunningsvoorwaarde dat “[d]e organisator (...) de integriteit en de geschiktheid [heeft] om kwaliteitsvolle kinderopvang te organiseren” op dat deze voorwaarde diende te worden verduidelijkt.³ In de uiteindelijke tekst van

² Adv.RvS 67.152/1 van 30 maart 2020 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 10 april 2020 ‘tot wijziging van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, wat betreft de bestuurlijke weerbaarheid en transparantie van organisatoren, en tot wijziging van het Subsidiebesluit van 22 november 2013, wat betreft verplichtingen in het kader van de subsidies’.

³ In het advies 58.274/3 gaf de gemachtigde de volgende toelichting bij deze voorwaarde: “Eigenlijk betekent dit dat hij als een *bonus pater familias* optreedt en zijn rol als organisator opneemt. Wij gingen ervan uit dat de termen integriteit en geschiktheid samen voldoende duidelijk waren. Van Dale vermeldt bij integriteit: ‘onkreukbaarheid, eerlijkheid’, maar als hier een duidelijkere omschrijving in het BVR aangewezen is, kan inderdaad geput worden uit de nota” en “De formulering van het artikel in combinatie met de toelichting in de nota leek ons voldoende duidelijk, maar misschien toch opportuun om de bepaling iets meer te stofferen met de info uit de nota als volgt: ‘De organisator heeft de integriteit en geschiktheid om op een rechtmatige manier, rekening houdend met geldende normen en waarden, kwaliteitsvolle kinderopvang te organiseren’.” (Adv.RvS 58.274/3 van 24 november 2015 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 11 december 2015 ‘houdende de maatregelen in het kader van de handhaving van de voorwaarden voor gezinsopvang en groepsopvang van baby’s en peuters’).

artikel 5, zoals gewijzigd bij het besluit van 11 december 2015, luidt het aldus dat “[d]e organisator (...) de integriteit en geschiktheid [heeft] om op een rechtmatige manier, rekening houdend met geldende normen en waarden, kwaliteitsvolle kinderopvang te organiseren” (artikelen 5 en 49 van het Vergunningsbesluit).

De verwijzing naar “het naleven van geldende normen en waarden”, opgenomen in het voorliggende ontworpen artikel 5, bij de omschrijving van de vereiste integriteit van de organisator, maakt echter geen einde aan de rechtsonzekerheid en de onduidelijkheid.

Gevraagd wat bedoeld wordt met het begrip “de geldende normen en waarden” gaf de gemachtigde het volgende antwoord:

“De organisator wordt verondersteld de geldende normen te respecteren, dat zijn alle normatieve bepalingen die op hem van toepassing zijn. En verder wordt ook verondersteld dat de organisator de waarden respecteert die in de maatschappij gangbaar zijn. Beide begrippen zijn gelinkt aan integriteit, en hebben dus een duidelijke focus. Er wordt verwacht van een organisator dat hij in een professionele omgeving, en het werken met een kwetsbare groep heel jonge kinderen, bewust omgaat met normen en waarden die gangbaar zijn binnen kinderopvang, en daarbij minstens voorziet dat een voorgenomen handeling problematisch kan zijn en daarvoor eventueel advies inwint.”

De verwijzing naar het naleven van “alle normatieve bepalingen die op hem van toepassing zijn” bevestigt slechts een evidentie, en verschaft dus geen verduidelijking. Er zou integendeel verduidelijkt moeten worden of de integriteit van de organisator, in de zin van het besluit, afhangt van het naleven van alle normen (zodat een overtreding op eender welk vlak tot gevolg heeft dat de integriteit niet meer geacht wordt aanwezig te zijn), van het naleven van alle normen inzake kinderopvang of van het naleven van de normen in de omgang met gezinnen, kinderen en medewerkers. Het gebruik van het woord “minstens” verhoogt in dit verband nog de onduidelijkheid van de ontworpen tekst.

Wat betreft de betekenis van het begrip “waarden” verwijst de gemachtigde zowel naar de waarden die in de maatschappij gangbaar zijn, als naar de waarden die gangbaar zijn binnen de kinderopvang. Welke waarden hiermee bedoeld worden, wordt evenwel niet verduidelijkt. De ontworpen bepaling houdt bijgevolg het gevaar in van het op grond van een onbestemd criterium willekeurig ontzeggen aan een organisator van de mogelijkheid om kinderopvang te organiseren.

Het is bovendien niet duidelijk hoe de vergunningsvoorwaarde om de geldende waarden na te leven, in zijn algemeenheid, verenigbaar is met het in artikel 3 van het decreet van 20 april 2012 neergelegde beginsel dat de kinderopvang plaatsvindt “met respect voor (...) de keuzevrijheid van het gezin”. In dit verband kan erop gewezen worden dat het opleggen van de verplichting tot het naleven van onbestemde “waarden” op gespannen voet kan staan met het recht om op grond van een bepaalde levensbeschouwelijke opvatting een kinderopvangvoorziening uit te baten (zie verder de opmerking sub 5.2).

5.2. In het ontworpen artikel 5, tweede lid, wordt onder de vereiste integriteit geplaatst “de specifieke aandacht voor de positieve omgang met diversiteit en het voorkomen van en gepast reageren op discriminatie en grensoverschrijdend gedrag”.

Het is niet duidelijk wat deze bepaling toevoegt aan artikel 6, § 1, 3°, van het decreet van 20 april 2012. Artikel 6, § 1, 3°,⁴ schrijft voor dat de organisator minstens onder meer voldoet aan de voorwaarden met betrekking tot de omgang met de kinderen en de gezinnen. Onder deze voorwaarden vallen onder meer minstens “a) het respecteren van de fysieke en de psychische integriteit van elk kind”, “b) het niet discrimineren van kinderen en gezinnen”, waarbij “geen voorwerpen of tekenen aanwezig [mogen] zijn die blijk geven van discriminatie of die racistisch, xenofob of onwettig zijn, als de aanwezige voorwerpen of tekenen een nadelige invloed op de kinderen kunnen hebben”.

Ten aanzien van deze laatste voorwaarde, merkte de Raad van State in het reeds vermelde advies 49.958/1/V het volgende op:

“18. Op grond van artikel 6, § 1, 10°, van het ontwerp dient de organisator van de kinderopvangvoorziening te voldoen aan de voorwaarde inzake ‘niet-discriminatie van kinderen en gezinnen’. Daarenboven ‘mogen [er] geen voorwerpen of tekenen aanwezig zijn die blijk geven van discriminatie of die racistisch, xenofob of onwettig zijn, als de aanwezige voorwerpen of tekenen een nadelige invloed op de kinderen kunnen hebben’.

Reeds eerder, en met name in de adviezen 45.217/3 van 4 november 2008⁵, 45.609/AG van 3 februari 2009⁶ en 48.029/3 van 27 april 2010⁷ heeft de Raad van State eraan herinnerd dat ‘onderwijs-, gezondheids- en welzijnsinstellingen op een religieuze of levensbeschouwelijke grondslag kunnen zijn geënt’ en dat ‘de omstandigheid dat aan sommige van die instellingen een godsdienstig of levensbeschouwelijk engagement ten grondslag ligt, (...) nooit in strijd [is] bevonden met de Belgische Grondwet. Deze moet integendeel zo worden uitgelegd dat ze zulke initiatieven toelaat’.

Vanuit dit oogpunt geeft de ontworpen bepaling aanleiding tot twee bemerkingen.

Wat de aanwezigheid betreft van tekenen die ‘discriminerend’ zijn, weze herinnerd aan volgende bemerking die de Raad van State heeft gemaakt in het hiervoor vermelde advies 48.029/3, in verband met een analoge bepaling:

‘6. Een bijzonder probleem rijst in verband met de toepassing van de ontworpen verbodsbepalingen op voorzieningen die op ideologische doelstellingen geïnspireerd zijn (zogenaamde tendensorganisaties). Men kan zich bijvoorbeeld inbeelden dat een katholiek, een islamitisch of een joods kinderdagverblijf zich in eerste instantie op katholieke, islamitische of joodse kinderen richt en het kinderdagverblijf inricht met katholieke, islamitische of joodse voorwerpen of tekenen. De kwestie werd voorgelegd aan de gemachtigde, waarbij werd uitgegaan van het voorbeeld van een joodse organisatie. De gemachtigde heeft het volgende geantwoord:

⁴ Artikel 6, § 1, 3°, a) en b) is overigens al hernomen in artikel 30 van het Vergunningsbesluit.

⁵ Voetnoot 22 van het geciteerde advies: Advies 45.217/3 van 4 november 2008 over een ontwerp dat geleid heeft tot het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, *Parl.St.* Vl. Parl., 2008-2009, nr. 975-1, 138-141, opmerking 9.

⁶ Voetnoot 23 van het geciteerde advies: Advies 45.609/AG van 3 februari 2009 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van het Waalse Gewest van 30 april 2009 ‘relatif à l’hébergement et à l’accueil des personnes âgées’, *Parl.St.* W. Parl., 2008-2009, nr. 971/1, (27), 45-46.

⁷ Voetnoot 24 van het geciteerde advies: Advies 48.029 van 27 april 2010 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van de regelgeving inzake kinderopvang, wat betreft de bestrijding van discriminatie in de kinderopvang.

'Joodse symbolen zullen op zich niet discriminerend, aanstootgevend, ... zijn. Onze regelgeving stelt echter duidelijk dat er niet mag gediscrimineerd worden, hetgeen betekent dat een opvang in principe moet openstaan voor alle kinderen. Indien bijgevolg zou blijken dat de joodse opvang niet-joodse kinderen weigert omwille van het feit dat ze niet-joods zijn, is er wel degelijk sprake van discriminatie.

De aanwezigheid van een bepaalde ideologie in een voorziening *an sich* is geen probleem, alleen mag deze geen impact hebben op de opvang.'

Op het standpunt van de gemachtigde in verband met de draagwijdte van het discriminatieverbod wordt hierna ingegaan (...). Hier kan reeds worden opgemerkt dat, gelet op het feit dat het ontwerp bepaalt dat geen 'discriminerende' voorwerpen of tekenen mogen worden uitgesteld en dat geloof één van de gronden van discriminatie kan zijn, het niet onmogelijk lijkt om de ontworpen bepalingen zo te interpreteren dat ze het uitstellen van ideologische voorwerpen of tekenen zonder meer verbieden. Aangezien dit niet de bedoeling is van de stellers van het ontwerp, zal het ontwerp ook op dit punt moeten worden bijgewerkt.'⁸

Wat de toegang tot de kinderopvangvoorzieningen betreft, volgt uit de hiervoor vermelde adviezen dat bij de beoordeling of er van discriminatie in de zin van artikel 6, § 1, 10°, eerste zin, van het ontwerp sprake is, ermee rekening zal moeten worden gehouden dat, mede in het licht van de alternatieven voor kinderopvang in andere voorzieningen, er voor een selectief toegangsbeleid een objectieve en redelijke verantwoording kan bestaan in de mate een bepaalde levensbeschouwelijke opvatting de reële grondslag is van een kinderopvangvoorziening en een volstrekt gelijke toegang van alle kinderen daarmee niet in overeenstemming te brengen is."

5.3. De rechtsonzekerheid die vervat ligt in het ontworpen artikel 5 van het Vergunningsbesluit wordt vergroot door het feit dat dit artikel een startvoorwaarde zou moeten inhouden.

Een startvoorwaarde is, overeenkomstig artikel 2, 7°, van het decreet van 20 april 2012, een voorwaarde "waaraan een organisator van kinderopvang moet voldoen voor de start van de werking van de kinderopvanglocatie om een vergunning te krijgen". De startvoorwaarde is onderscheiden van de werkingsvoorwaarde, die een voorwaarde is "waaraan een organisator van een vergunde kinderopvanglocatie moet voldoen om de vergunning te behouden". Gelet op artikel 6, § 5, van het decreet van 20 april 2012 is de Vlaamse Regering gehouden bij het bepalen van de nadere regels met betrekking tot de vergunningsvoorwaarden een onderscheid te maken tussen de startvoorwaarden en de werkingsvoorwaarden.

In de nota aan de Vlaamse Regering bij het oorspronkelijke Vergunningsbesluit staat dan ook te lezen dat een startvoorwaarde een voorwaarde is waaraan een organisator van kinderopvang moet voldoen om een vergunning te krijgen, voordat de werking van de kinderopvanglocatie start, en dat het "[u]itgangspunt hierbij is dat de organisator van kinderopvang een aantal garanties moet kunnen geven via een aantal documenten, op basis waarvan Kind en Gezin een passend onderzoek kan voeren alvorens een vergunning toe te kennen."

⁸ Voetnoot 25 van het geciteerde advies: Advies 48.029/3, hiervoor aangehaald, opmerking 6.

In overeenstemming hiermee worden in het huidige artikel 5 van het Vergunningsbesluit de vereiste integriteit en geschiktheid geformuleerd als een voorwaarde bij de start van de vergunde activiteit. De voorwaarde wordt in die zin ook geobjectiveerd door te verwijzen naar het in artikel 49, § 2, van het Vergunningsbesluit bedoelde uittreksel uit het strafregister.

De ontworpen tekst van artikel 5, hoewel opgenomen in het hoofdstuk over de startvoorwaarden, kan evenwel enkel begrepen worden als een werkingsvoorwaarde. Zo wordt vereist de integriteit en het beleidsvoerend vermogen uit te dragen “in de volledige werking”. Ook de omschrijving van integriteit is niet meer gebonden aan de mogelijkheid om kwaliteitsvolle opvang te organiseren, maar wel aan “het naleven” van de geldende normen en waarden, “het voorkomen” en het “gepast reageren” op discriminatie en grensoverschrijdend gedrag. Volgens de nota aan de Vlaamse Regering bij het ontwerp wordt bovendien niet meer geëxpliciteerd hoe de organisator deze startvoorwaarde kan aantonen, “gezien dit op alle mogelijke manieren kan” en [h]et aantonen (...) zeker niet beperkt [is] tot enkel het voorleggen van een uittreksel strafregister”.

Doordat de ontworpen regeling aldus niet meer te verzoenen is met de betekenis van een startvoorwaarde en met het hogervermelde uitgangspunt, brengt ze des te meer rechtsonzekerheid met zich mee.

6. Artikel 5 van het ontwerp vervangt artikel 31, § 3, van het Vergunningsbesluit. Het bepaalt dat de organisator rekening houdt met een bepaald pedagogisch raamwerk, en dat de organisator ervoor zorgt dat de pedagogische kwaliteit voldoet aan een norm die een bepaald pedagogisch kader oplegt.

In het ontworpen artikel 31, § 3, wordt verwezen naar “het pedagogisch raamwerk dat in september 2014 is ontwikkeld door de vakgroep sociale agogiek van de universiteit Gent en het expertisecentrum ervaringsgericht onderwijs van de Katholieke Universiteit Leuven, in opdracht van Opgroeien”.

De gemachtigde geeft volgende toelichting over dit raamwerk:

“Het pedagogisch raamwerk is gepubliceerd op de website van Kind en Gezin/Opgroeien: hierbij de link: Pedagogische aanpak | Kind en Gezin. Het raamwerk is een inspiratietekst, en op zich geen norm. Maar er is wel een link met het normatieve, gezien van een organisator wel verwacht wordt dat hij het raamwerk kent, er rekening mee houdt. Hiervoor geldt een gelijkaardige redenering als m.b.t. integriteit (zie hiervoor): de organisator wordt verondersteld om zaken die van belang zijn in zijn professionele omgeving en dus gangbaar zijn, te kennen en daarmee om te gaan. Hoe hij daarmee omgaat wordt niet bepaald, dat behoort tot zijn sociaal ondernemerschap, tot zijn verantwoordelijkheid. Opgroeien verwacht wel dat een organisator de manier van ermee omgaan kan verantwoorden. De elementen uit het raamwerk die normatief zijn, zijn opgenomen in de pedagogische norm, gevat in artikel 31, § 3 Vergunningsbesluit, en het uitvoeringsMB (dit MB bevat enkel details, namelijk de omschrijving van scores).”

Een reglementair besluit, dat vergunningsvoorwaarden bevat, is geen “inspiratietekst” maar een normatieve tekst. Naast de vragen die rijzen naar de kenbaarheid en toegankelijkheid van voormeld “pedagogisch raamwerk”, dient te worden vastgesteld dat het ontworpen artikel 31, § 3, eerste lid, op een zeer algemene en niet-normatieve wijze is

geformuleerd. De bepaling dient dan ook hetzij te worden weggelaten, hetzij te worden verduidelijkt en als normatieve tekst te worden verwoord.

7. Artikel 6 van het ontwerp vervangt artikel 32 van het Vergunningsbesluit. Het ontworpen artikel 32, eerste lid, bepaalt dat de organisator ervoor zorgt dat zijn beleidsvoerend vermogen voldoet, blijft voldoen en waar nodig wordt versterkt en ondersteund. Aldus wordt driemaal hetzelfde gezegd, terwijl enkel beoogd wordt vast te leggen dat de organisator over een voldoende beleidsvoerend vermogen beschikt, waarbij het ontworpen tweede lid bepaalt wat als voldoende kan worden beschouwd. De onnodige herhalingen schaden ook hier de duidelijkheid over de reikwijdte van de vergunningsvoorwaarde.

8. Artikel 7 van het ontwerp voegt aan artikel 35 van het Vergunningsbesluit een tweede lid toe, waarin onder meer wordt bepaald dat de organisatorische structuur duidelijk wordt gecommuniceerd “aan elke geïnteresseerde”. In tegenstelling tot hetgeen in het huidige artikel 35 is bepaald, waarbij ervoor gezorgd moet worden dat bepaalde informatie raadpleegbaar is voor elke geïnteresseerde, is de reikwijdte van de ontworpen bepaling niet duidelijk. Meer bepaald is niet duidelijk hoe ver de opgelegde mededelingsplicht reikt.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

9. Onder de rubriek Rechtsgronden wordt het best ook verwezen naar artikel 6, § 1, van het decreet van 20 april 2012.

Artikel 6

10. Het ontworpen artikel 32 maakt deel uit van afdeling 3 van hoofdstuk 3, met als opschrift “Omgang met de kinderen en de gezinnen”, en meer bepaald de onderafdeling 2 “Pedagogisch beleid en pedagogische ondersteuning”.

Zoals de gemachtigde bevestigt, hoort de bepaling inhoudelijk evenwel thuis in afdeling 5 van hetzelfde hoofdstuk, met als opschrift “Organisatorisch management”. Het verdient aanbeveling de bepaling in die afdeling te plaatsen.

Artikel 7

11. Het opschrift van de onderafdeling waarin artikel 35, tweede lid, komt te staan is “Huishoudelijk reglement en schriftelijke overeenkomst” terwijl de ontworpen bepaling handelt over de communicatie van de organisatorische structuur. Het lijkt raadzaam het opschrift van de onderafdeling hieraan aan te passen.

Artikel 16

12. Gevraagd of de datum van 1 april 2022 behouden blijft, ook als het ontwerp pas na die datum bekendgemaakt wordt in het *Belgisch Staatsblad*, waardoor het ontwerp met terugwerkende kracht in werking treedt, antwoordt de gemachtigde:

“De inwerkingtreding kan eventueel na 1 april 2022, afhankelijk van de datum van definitieve goedkeuring van het BVR, en inderdaad van publicatie in het BS.”

De datum dient desgevallend aangepast te worden.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME